

terligt og Daabeligt, men ofte endog en Ulykke for dem, der have den Slags Titler, hvor mange yngre Sønner komme ikke uheldig ind paa hele deres Livsbane, fordi de ere Giever og Friherrér. Hvor mange ere ikke selv i høieste Grad kjede af denne Byrde, der her er paalagt dem? (Sindsigelse). I detmindste for adskillige af dem er det bestemt Tilfældet, og jeg tror, at det helt igjennem maa betegnes som et overordentlig uheldigt og forlert Forhold. Men ganske anderledes forekommer mig Forholdet at være for dem, der staa i Spidsen for de store Giendomme, vi have i Form af Grevskaber og Friherreskaber. S det Mindste er jeg for mit Bedkommende i ingenlunde tilbøielig til at hævde dette Forhold, i det Mindste ikke, saa lange vi have disse store Giendomme. De Menner, der i Almindelighed ere forbundne med den Titel, vise sig ikke i væsentlig Grad lige overfor dem, der have disse Giendomme, og det først og fremmest efter den almindelige Opfattelse, som nu hersker her i Landet, under vore nuværende sociale Forhold. Jeg vilde endogsaa — hvis jeg skulde gaa nærmere ind paa enkelte Punkter — tillade mig at sætte det i en vis Forbindelse med Hans Majestæts Stilling, og jeg finder det i ethvert Tilfælde meget urigtigt at affasse Titlen for disse ældste Sønner, som arve denne Giendomme. Her er et Forhold, som forekommer mig at være særdeles vel stillet til at man tager alvorlig fat derpaa, men som paa den anden Side vanstelligt kan ordnes paa en ret tilfredsstillende Maade uden at blive forelagt for den lovgivende Magt. Det er et enkelt Eksempel, jeg har draget frem uden i det Hele taget at ville indlade mig paa den hele Materie, men som ganske vist i mine Dine taler for, at denne Sag behandles videre. Jeg stemmer altsaa for Sagens Overgang til 2den Behandling.

Witthér! Det forekommer mig, at dette Lovforslag noget bortleder Opmærksomheden fra, hvad der er langt vigtigere, hvad vi burde have gjort endnu større Anstrengelse for at opnaa, og ved hvis Forsølgelse vi med Sikkerhed kunde siges at staa paa Grundlovens

Standpunkt, medens det er noget ubiolsomt, om man kan siges at staa paa Grundlovens Standpunkt ved at vedtage dette Lovforslag. Jeg for mit Bedkommende har ikke rigtig Bestemtighed ved at stemme for en Lov, hvor ved man gjør et saadant Indgreb i det nuværende Konge hidtil har været vant til at udføre. Det er mig ligegyldigt, om man siger, at det er et Prærogativ eller ikke, om man siger, at det kan bevises eller ikke bevises, thi da Kongen efter Grundloven har en Ret som den, man her søger at borttage, forekommer det mig ikke, at man i Tidér som disse fra Demokratets Side skal raabe stærkest paa at faae ret ved den Slags Forhold. Demokratiet har Modstandere nok i dens Kamp for at opnaa reelle Rettigheder, og det forekommer mig, at det ikke er værdt at skaffe sig et forøget Antal af Sjendér ved at være ved Noget, som jeg tør sige, at den store Mængde i denne Forsamling ikke sætter videre Pris paa. Det ærede Medlem, som har indbragt dette Lovforslag, mente, at han blot ved at nævne de Mænd, som havde omtalt dette Forhold, skulde vise, at det var saadant, at det ikke let kunde falde Nogen ind at turde optænde indd hans Forslag, men jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at jeg i denne Sal selv har hørt, at to Mænd, der i forskellige Kredse af Folket — jeg kan sige i meget vidt udstrakte Kredse — nyde en langt større Ansæelse end den ærede Forslagsstiller, og om hvem jeg ogsaa tør sige, at de indtage en i ethvert Fald ligesaa høj Plads i Danmarks Folks Mening som den, han kan rose sig af, i denne Henseende have sagt: Lad os ikke gaa videre, end Grundloven er gaaet. Jeg skal nævne disse Navne, det var Grundtvig og Tscherning, og jeg slammer mig ikke ved i dette Dieblit at hevde det Samme, som disse Mænd den Gang lagde os paa Sinde. Begge disse to Mænd have udtalt, at det kunde være tidnok at foretage Forandringer i disse Forhold, naar Befolkningen i det Hele var kommen til en saadan Modenhed, at den fik det rette Syn paa deres virkelige Betjending, men hvorledes er det gaaet her i Danmark siden den Tid? Jeg spørger, om det har vist sig, at den Slags Ansæelse, som enhver